Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Viorica Dodon)
Dosarul nr. 3a-2738/25 (2-23158530-02-3a-08092025)

D E C I Z I E

6 mai 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Președintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorii Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Stratulat Maria

examinând în ședință publică apelul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 februarie 2025, adoptată în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de Vizdan Alexei și Țărnă Ion împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu privire la anularea refuzului și obligarea la emiterea actului administrativ de repararea a prejudiciului moral,

a c o n s t a t a t:

Pretențiile reclamantului:

La 7 noiembrie 2023 reclamanții Vizdan Alexei și Țărnă Ion, au depus cerere de chemare în judecată împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal (*în continuare CNPDCP*) privind anularea refuzului și obligarea la emiterea actului administrativ de repararea a prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanții au invocat că, la 28 iulie 2021 s-au adresat Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu o plângere, prin care au reclamat prelucrarea pretins ilegală a datelor lor cu caracter personal de către angajații ÎCS „Reforma Art" SRL, titulara postului de televiziune „Jurnal TV", în cadrul reportajului „*****", difuzat la 24 iulie 2021. Prin sesizarea respectivă, aceștia au solicitat inițierea procedurilor administrative necesare pentru verificarea legalității prelucrării datelor, constatarea eventualelor încălcări și, după caz, suspendarea sau încetarea prelucrării, blocarea ori distrugerea datelor obținute ilicit, precum și tragerea la răspundere a persoanelor vinovate.

Reclamanții au susținut că CNPDCP a refuzat în mod nelegal exercitarea competențelor sale și efectuarea controlului prevăzut de legislația privind protecția datelor cu caracter personal, ceea ce ar fi permis continuarea distribuirii informațiilor ce

conțineau datele lor personale în spațiul mass-media. Au indicat că nelegalitatea actelor emise de CNPDCP a fost constatată prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 17 mai 2022, devenită definitivă și executorie după respingerea apelului declarat de autoritatea publică.

Consecvent, au menționat că, în cadrul litigiului anterior, au solicitat și repararea prejudiciului cauzat prin activitatea administrativă pretins ilegală a CNPDCP, însă acest capăt de cerere a fost declarat inadmisibil, instanța explicând că repararea prejudiciului material și moral urmează a fi solicitată într-o acțiune separată, după constatarea definitivă a ilegalității activității administrative și după parcurgerea procedurii administrative și a procedurii prealabile.

În continuare, reclamanții au indicat că, la 14 august 2023, după obținerea hotărârii judecătorești definitive, au solicitat CNPDCP repararea prejudiciului material și moral cauzat, cerând emiterea unui act administrativ individual favorabil. Au precizat că la cerere au anexat înscrisuri justificative privind cheltuielile suportate și au expus argumente referitoare la cuantumul prejudiciului moral solicitat.

Totodată, au susținut că, prin răspunsul nr. ***** din 1 septembrie 2023, CNPDCP a respins în esență solicitarea de despăgubire fără o motivare corespunzătoare și fără audierea petenților, invocând că hotărârea judecătorească definitivă ar fi impus doar efectuarea controlului de specialitate, fără a constata expres existența unei activități administrative ilegale susceptibile de a genera obligația de reparare a prejudiciului. Reclamanții au contestat această interpretare, considerând-o contrară conținutului și efectelor hotărârii judecătorești definitive.

Subsecvent, au notat că au formulat cerere prealabilă, prin care au invocat atât omisiunile procedurale admise de CNPDCP, cât și lipsa elementelor obligatorii ale actului administrativ, inclusiv informațiile referitoare la căile de atac. Potrivit reclamanților, nici răspunsul CNPDCP nr. ***** din 5 octombrie 2023 nu ar fi oferit o motivare corespunzătoare, autoritatea menținând poziția potrivit căreia hotărârea judecătorească definitivă nu ar fi calificat activitatea sa drept ilegală și, în consecință, nu ar exista temei pentru plata despăgubirilor.

Reclamanții au considerat că actele administrative contestate sunt ilegale, fiind emise cu încălcarea principiilor legalității, bunei-credințe, securității raporturilor juridice, motivării, comprehensibilității și transparenței activității administrative. În susținerea poziției lor, au invocat prevederile Constituției referitoare la protecția vieții private, obligativitatea hotărârilor judecătorești definitive și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică la repararea prejudiciului.

Reclamanții au relevat că, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, devenită definitivă la 26 iulie 2023, au fost constatate ca ilegale răspunsurile CNPDCP emise în legătură cu sesizarea lor, iar această constatare ar implica, în opinia lor, și ilegalitatea activității administrative desfășurate de autoritate. Au susținut că, din cauza

inacțiunii CNPDCP, datele lor cu caracter personal au continuat să fie distribuite terților fără acordul lor, fiind astfel afectat dreptul la viață intimă, familială și privată.

În continuare, reclamanții au făcut trimitere la art. 2006 din Codul civil, la prevederile legislației privind protecția datelor cu caracter personal și la normele Codului administrativ, susținând că prejudiciul cauzat prin activitatea administrativă ilegală a unei autorități publice urmează a fi reparat, iar decizia privind acordarea despăgubirilor reprezintă un act administrativ individual. Au accentuat obligația autorității publice de a desfășura procedura administrativă în conformitate cu principiile legalității, cercetării din oficiu, bunei-credințe, imparțialității și răspunderii.

Cu referire la prejudiciul material, reclamanții au indicat că au beneficiat de asistență juridică în cadrul procedurii administrative și al procedurii prealabile, achitând câte 2 500 lei fiecare pentru serviciile avocatului, cheltuieli pe care le-au apreciat ca fiind reale, necesare și rezonabile.

Referitor la prejudiciul moral, aceștia au susținut că inacțiunea CNPDCP a determinat o ingerință în dreptul lor la viață privată, garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Invocând jurisprudența CtEDO privind repararea prejudiciului moral în cauze ce vizau încălcarea art. 8 din Convenție, reclamanții au apreciat prejudiciul moral la suma de 100 000 lei pentru fiecare, raportând acest cuantum la suferințele pretins cauzate prin neintervenția autorității în legătură cu distribuirea în mass-media a informațiilor referitoare la viața lor privată și a datelor cu caracter personal.

În final, reclamanții au solicitat anularea răspunsului CNPDCP nr. ***** din 1 septembrie 2023 și a răspunsului nr. ***** din 5 octombrie 2023, precum și obligarea CNPDCP să emită un act administrativ individual favorabil prin care să le fie reparat prejudiciul pretins cauzat prin activitatea administrativă ilegală, în cuantum de 2 500 lei cu titlu de prejudiciu material și 100 000 lei cu titlu de prejudiciu moral pentru fiecare reclamant.

La 18 decembrie 2023, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a depus referință aferentă cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată. (f.d.44-48).

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 februarie 2025, s-a admis parțial acțiunea.

S-a încasat de la pârâtul Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în beneficiul reclamantului Vizdan Alexei 10000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin emiterea actelor administrative ilegale nr. ***** din 26 august 2021, nr. ***** din 22 septembrie 2021 și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2500 (două mii cinci sute) lei. În rest acțiunea se respinge ca neîntemeiată.

S-a încasat de la pârâtul Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în beneficiul reclamantului Țarină Ion 10000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin emiterea actelor administrative ilegale nr. ***** din 26 august 2021,

nr. ***** din 22 septembrie 2021 și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2500 (două mii cinci sute) lei.

În rest acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 25 februarie 2025 Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 februarie 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie respinsă ca neîntemeiată.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art. 232 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii instanței de fond a fost pronunțat public la 11 februarie 2025, iar apelul nemotivat a fost declarat la 25 februarie 2025.

Hotărârea motivată a fost comunicată apelantului Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, la 28 august 2025, iar apelul motivat a fost depus la 22 septembrie 2025. Prin urmare, Colegiul constată că atât apelul nemotivat, cât și cel motivat au fost depuse în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În motivarea cererii de apel, apelantul Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, a invocat că nu este de acord cu hotărârea primei instanțe, întrucât concluzia instanței de fond potrivit căreia reclamanții ar fi suferit prejudicii ca urmare a neîndeplinirii de către autoritatea publică a obligațiilor legale nu corespunde circumstanțelor cauzei și cadrului juridic aplicabil.

Apelantul a indicat că, urma examinării sesizării, autoritatea a apreciat că reportajul aborda un subiect de interes public, întrucât viza persoane care exercitaseră funcții publice cu statut special și fuseseră vizate într-un dosar penal referitor la contrabandă cu țigări și corupere pasivă, aspecte care au făcut obiectul unei dezbateri publice.

Consecvent, a susținut apelantul că prelucrarea datelor reclamanților s-a realizat de reprezentanții mass-media în scop jurnalistic și era strâns legată de calitatea acestora de persoane publice, precum și de caracterul public al faptelor la care se referea reportajul. Apelantul a accentuat necesitatea realizării unui echilibru între dreptul la respectarea vieții private și libertatea de exprimare, invocând în acest sens jurisprudența CtEDO referitoare la nivelul de protecție a vieții private de care beneficiază persoanele publice și la rolul presei în informarea asupra unor chestiuni de interes general.

Totodată, apelantul a menționat că, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 17 mai 2022, au fost anulate răspunsurile CNPDCP din 26 august 2021 și 22 septembrie 2021, autoritatea fiind obligată să reexamineze plângerea și să inițieze

procedura de control asupra unor aspecte indicate de reclamanți. CNPDCP a susținut că a executat integral și fără întârzieri nejustificate hotărârea respectivă, finalizând controlul prin Decizia nr. ***** din 4 martie 2024.

Subsecvent, apelantul a relevat că, prin Decizia nr. ***** din 4 martie 2024, în urma examinării circumstanțelor cauzei, a fost constatată, în majoritatea aspectelor sesizate, lipsa încălcării Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal. Singura abatere identificată a vizat divulgarea domiciliului lui Ion Țărnă în cadrul reportajului jurnalistic, pentru care CNPDCP a dispus măsuri corective proporționale, inclusiv ștergerea informației respective din mediul online și informarea autorității despre măsurile întreprinse. În opinia apelantului, această conduită demonstrează că autoritatea și-a exercitat atribuțiile cu diligență și cu respectarea principiilor legalității, proporționalității și bunei-credințe.

În continuare, CNPDCP a susținut că nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile pentru repararea prejudiciului pretins de reclamanți. Apelantul a menționat că angajarea răspunderii delictuale presupune întrunirea cumulativă a faptei ilicite, a prejudiciului, a raportului de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, precum și a vinovăției autorului. Or, în opinia sa, actele și acțiunile CNPDCP au fost întemeiate pe cadrul normativ aplicabil și pe evaluarea obiectivă a circumstanțelor cauzei, iar conduita funcționarilor nu poate fi calificată drept abuzivă sau culpabilă.

Apelantul a precizat că simplul fapt al anulării unui act administrativ nu determină în mod automat existența dreptului la despăgubiri pentru prejudiciu moral. Făcând trimitere la art. 2006 și art. 2008 Cod civil și la jurisprudența CtEDO, acesta a susținut că repararea prejudiciului moral presupune dovedirea existenței efective a prejudiciului și a legăturii directe dintre acesta și fapta ilicită imputată autorității. În speță, potrivit apelantului, reclamanții nu ar fi prezentat probe suficiente privind existența unor suferințe psihologice reale, concrete și direct imputabile activității CNPDCP. Din acest motiv, suma de 10 000 lei acordată fiecărui reclamant a fost apreciată ca neîntemeiată, disproporționată și lipsită de o justificare probatorie suficientă.

Deasemenea, apelantul a accentuat că, la examinarea sesizărilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal în scop jurnalistic, CNPDCP era obligat să țină cont de necesitatea menținerii unui echilibru între dreptul la viață privată, garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și libertatea de exprimare, garantată de art. 10 din Convenție, invocând că, în cazul persoanelor publice și al informațiilor care contribuie la o dezbatere de interes general, ingerința în viața privată poate fi justificată, iar autorităților le revine o marjă de apreciere în realizarea acestui echilibru.

În acest context, CNPDCP a reiterat că reportajul contestat privea persoane care deținuseră funcții publice cu statut special și fapte cercetate într-un dosar penal care suscita interes public, astfel încât prelucrarea unor date personale în scop jurnalistic nu putea fi apreciată, prin ea însăși, ca o ingerință nejustificată. Apelantul a considerat că prima instanță nu a acordat relevanța necesară acestor circumstanțe și nici criteriilor

dezvoltate în jurisprudența CtEDO privind contribuția informației la o dezbatere de interes general, notorietatea persoanei vizate, comportamentul anterior al acesteia, modalitatea de obținere a informației, precum și conținutul și consecințele publicării.

Cu referire la suma de 2 500 lei acordată fiecărui reclamant, apelantul a invocat prevederile art. 96 alin. (1) și (1^1) Cod de procedură civilă, potrivit cărora cheltuielile de asistență juridică se compensează părții care a avut câștig de cauză în măsura în care acestea sunt reale, necesare și rezonabile și dacă partea a fost reprezentată în judecată de un avocat. Totodată, CNPDCP a menționat că soluțiile judecătorești pronunțate anterior în litigiul referitor la legalitatea activității sale au fost contestate în căile de atac prevăzute de lege, fiind formulat inclusiv recurs împotriva Deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 iulie 2023.

În concluzie, apelantul a susținut că prima instanță a apreciat eronat circumstanțele cauzei și condițiile necesare angajării răspunderii patrimoniale a autorității publice, întrucât nu ar fi fost demonstrată existența unei fapte ilicite imputabile CNPDCP care să fi cauzat direct prejudiciile pretinse și nici existența unor suferințe morale concrete care să justifice despăgubirile acordate. Prin urmare, CNPDCP a solicitat admiterea cererii de apel, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 11 februarie 2025 și emiterea unei noi decizii prin care acțiunea formulată de Vizdan Alexei și Țărnă Ion să fie respinsă ca neîntemeiată.

La 19 aprilie 2026 intimatul Vizdan Alexei, a depus referință aferentă cererii de apel, prin care a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat și menținerea hotărârii primei instanțe.

Reprezentantul apelantului Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, în ședința de judecată a susținut cererea de apel înaintată pe motivele de fapt și de drept invocate, solicitând admiterea acesteia în sensul formulat.

Intimatul Vizdan Alexei, în ședința de judecată a pledat pentru respingerea apelului și menținerea hotărârii primei instanțe, susținând referința depusă pe motivele de fapt și de drept expuse.

Intimatul Țărnă Ion, în ședința de judecată nu s-a prezentat, depunând cerere de examinare în lipsă, în temeiul dispozițiilor art. 239 alin. (2) din Codul administrativ, Colegiul a admis cererea și a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia, având în vedere faptul că procedura de citare legală a fost respectată.

Aprecierea instanței de apel:

Potrivit art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Conform art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin. (1)-(3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, analizând temeinicia și legalitatea hotărârii instanței de fond, constată că aceasta este întemeiată, motiv pentru care apelul urmează a fi respins, din raționamentele ce urmează.

Admisibilitatea acțiunii:

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sânt afectate de actul administrativ individual, nu sânt destinatarii acestuia.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În conformitate cu art. 206 alin. (1) lit. a), b) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru:

a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare);

b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).

În speță, Colegiul reține că, obiect al examinării prezentei cauze îl constituie anularea răspunsului CNPDCP din 01 septembrie 2023 nr. ***** și răspunsului nr. ***** din 05 octombrie 2023 emis în procedura prealabilă, cu privire la refuzul CNPDCP de a dispune plata despăgubirilor față de petenți și obligarea de autorității publice de a emite actul administrativ individual favorabil, prin care să fie dispus achitarea prejudiciului (material și moral), survenit din activitatea ilegală desfășurată de autoritatea publică.

În speță, reclamanții Vizdan Alexei și Țărnă Ion, sunt destinatarii actului defavorabil și a deciziei adoptate în procedura prealabilă și respectivele acte sunt defavorabile pentru reclamanți, deoarece resping achitarea prejudiciului (material și moral), survenit din activitatea ilegală desfășurată de autoritatea publică, în favoarea reclamanților.

În aceste condiții, acțiunea formulată, se circumscrie tipului de acțiune în contestare și obligare prevăzut de art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ.

Prin urmare, instanța constată că obiectul acțiunii este unul complex, reunind atât o cerere de anulare a unor acte administrative individuale, cât și o cerere de obligare a autorității publice de a emite un act administrativ individual favorabil.

Totodată, în temeiul dispozițiile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) din Codul administrativ referitoare la competența materială și teritorială a instanțelor în materie de contencios administrativ, se constată că acțiunea introdusă de reclamanți a fost înaintată instanței competente, fiind respectate cerințele privind competența jurisdicțională atât sub aspect material, cât și teritorial.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În temeiul art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Completul de judecată reține că reclamanții sunt destinatarii actelor administrative contestate și, prin acțiunea formulată, urmăresc protecția unui drept propriu susceptibil de a fi vătămat prin activitatea administrativă a autorității.

Prin urmare, condiția privind revendicarea unui drept legitim, necesară admisibilității acțiunii în contencios administrativ, este întrunită, iar reclamanții beneficiază de control judecătoresc asupra activității administrative contestate.

În acord cu art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Conform art. 209 Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

La 14 august 2023, reclamanții Vizdan Alexei și Țărnă Ion s-au adresat cu o cerere către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în vederea achitării prejudiciului survenit din activitatea ilegală desfășurată de autoritatea publică, prin care au solicitat despăgubirea prejudiciul cauzat (material și moral), invocând în acest context necesitatea (obligația) emiterii unui act administrativ individual favorabil corespunzător în termenul prevăzut de lege.

La 1 septembrie 2023 Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal prin răspunsul nr. ***** a declarat cererea privind plata de despăgubiri drept una nejustificată.

Nefiind de acord cu răspunsul nominalizat, reclamanții la 20 septembrie 2023, au depus către CNPDCP cererea prealabilă nr. ***** prin care au solicitat anularea în tot a actului administrativ, răspunsului CNPDCP din 1 septembrie 2023 nr. *****, cu privire la refuzul CNPDCP de a dispune plata despăgubirilor față de petenți, solicitate prin cererea nr. ***** din 14 august 2023, și desfășurarea după rigorile legii a procedurii administrative cu emiterea actului administrativ corespunzător de achitare a prejudiciilor materiale și morale suportate de reclamanți urmare a acțiunilor ilegale a funcționarilor CNPDCP, constatate prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 17 mai 2022 (dosar nr. 3-2806/2021) și decizia Curții de Apel Chișinău din 26 iulie 2023 (dosarul nr. 3a-1714/22).

Prin răspunsul CNPDCP nr. ***** din 5 octombrie 2023, autoritatea publică a informat petenții despre soluția primită asupra cererii-prealabile depuse, dispunând

respingerea cererii prealabile ca neîntemeiată, motiv pentru care la 7 noiembrie 2023, reclamanții s-au adresat cu acțiune în instanța de judecată.

În aceste condiții, Completul judiciar atestă că reclamanții au respectat procedura prealabilă.

Analizând dispozițiile legale aplicabile și circumstanțele concrete ale cauzei, Completul judiciar constată că reclamanții au calitatea de persoană legitimă pentru a sesiza instanța de contencios administrativ, au respectat procedura și termenul de depunere a acțiunii, iar obiectul cererii nu se încadrează în situațiile exceptate de la controlul judiciar.

În aceste condiții, nu se identifică motive de inadmisibilitate a acțiunii, iar instanța de fond a apreciat corect că sunt întrunite condițiile pentru admiterea acesteia.

Raționamentele asupra fondului acțiunii:

Din materialele cauzei, rezultă că, la 28 iulie 2021 Vizdan Alexei și Țărnă Ion s-au adresat cu o cerere (plângere) în adresa CNPDCP, invocând ilegalitatea prelucrării datelor cu caracter personal care le aparțin. În plângere se relata despre faptul că prelucrarea datelor cu caracter personal al subiecților acestor date a fost efectuată de către angajații ÎCS „Reforma Art" SRL, titulara postul de televiziune „Jurnal TV". Datele cu caracter personal au fost colectate și distribuite ilegal la 24 iulie 2021, ora 19:00, în investigația jurnalistică difuzată în emisiunea „Jurnalul săptămânii", relatată cu titlul de reportaj „*****".

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani nr. 3-2806/21 din 17 mai 2022, menținută prin decizia instanței de apel, s-a admis parțial acțiunea depusă de Vizdan Alexei și Țărnă Ion împotriva Centrului Național pentru Protecția datelor cu Caracter Personal cu privire la anularea răspunsului nr. ***** din 26 august 2021 și răspunsului la cererea prealabilă nr. ***** din 22 septembrie 2021, obligarea pârâtului să inițieze procesul de control și repararea prejudiciului moral în sumă de 10000 lei. S-a anulat răspunsul Centrului Național pentru Protecția datelor cu Caracter Personal nr. ***** din 26 august 2021 și răspunsul la cererea prealabilă nr. ***** din 22 septembrie 2021. S-a obligat Centrul Național pentru Protecția datelor cu Caracter Personal să inițieze procesul de control în baza pct. 4 și pct. 6 a cererii nr. ***** din 28 iulie 2021 depusă de Vizdan Alexei și Țărnă Ion și să emită una din deciziile prevăzute la art. 27 alin. (3) al Legii nr. 133/08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal. Pretenția reclamanților Vizdan Alexei și Țărnă Ion împotriva Centrului Național pentru Protecția datelor cu Caracter Personal cu privire la repararea prejudiciului moral în sumă de 10000 lei, s-a declarat inadmisibilă în temeiul art. 207 alin. (1) și alin. (2) lit. f) Cod administrativ. S-a explicat reclamanților că, declararea acțiunii în partea pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral ca inadmisibilă în temeiul art. 207 alin. (1) și alin. (2) lit. f) Cod administrativ, nu exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiași reclamant cu aceeași acțiune.

Urmare a hotărârii menționate, reclamanții la 14 august 2023 s-au adresat cu o cerere către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în vederea achitării prejudiciului survenit din activitatea ilegală desfășurată de autoritatea publică, prin care au solicitat despăgubirea prejudiciul cauzat (material și moral), invocând în acest context necesitatea (obligația) emiterii unui act administrativ individual favorabil corespunzător în termenul prevăzut de lege.

La 1 septembrie 2023 Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal prin răspunsul nr. ***** a declarat cererea privind plata de despăgubiri drept una nejustificată.

Fiind depusă cerere prealabilă, prin răspunsul CNPDCP nr. ***** din 05 octombrie 2023, autoritatea publică a informat petenții despre soluția primită asupra cererii-prealabile depuse, dispunând respingerea cererii prealabile ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu actele emise de CNPDCP, reclamanții Vizdan Alexei și Țărnă Ion s-au adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

Fiind investită prima instanță cu examinarea prezentei cauze, prin hotărârea din 11 februarie 2025, a admis parțial acțiunea.

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, analizând temeinicia și legalitatea hotărârii instanței de fond, constată că aceasta este întemeiată, motiv pentru care apelul urmează a fi respins, din raționamentele ce urmează.

În continuarea raționamentelor expuse, Completul judiciar reține că, obiectul litigiului îl constituie legalitatea refuzului CNPDCP de a acorda despăgubiri pentru prejudiciul pretins a fi fost cauzat prin propria activitate administrativă a autorității publice, activitate în legătură cu care, anterior, au fost anulate răspunsurile nr. ***** din 26 august 2021 și nr. ***** din 22 septembrie 2021, CNPDCP fiind obligat să inițieze procesul de control asupra aspectelor indicate în cererea reclamanților.

Din materialele cauzei rezultă că, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 17 mai 2022, menținută de instanța de apel, au fost anulate răspunsul CNPDCP nr. ***** din 26 august 2021 și răspunsul la cererea prealabilă nr. ***** din 22 septembrie 2021, iar autoritatea publică a fost obligată să inițieze procesul de control în baza pct. 4 și pct. 6 din cererea nr. ***** din 28 iulie 2021 și să adopte una dintre deciziile prevăzute de lege. Pretenția privind repararea prejudiciului formulată în acel litigiu a fost declarată inadmisibilă, reclamanților fiindu-le explicată posibilitatea valorificării acesteia separat, după întrunirea premiselor procedurale prevăzute de lege.

În acest context, art. 120 din Constituția Republicii Moldova consacră obligativitatea respectării hotărârilor definitive ale instanțelor judecătorești. Efectul obligatoriu al actului judecătoresc nu se limitează la îndeplinirea formală, la o dată ulterioară, a obligației stabilite prin dispozitiv, ci exclude posibilitatea autorității publice de a susține într-un litigiu ulterior că aceeași conduită administrativă, sancționată judiciar prin anularea actelor și obligarea la exercitarea competenței legale, ar fi fost în realitate

una conformă legii. Cât timp hotărârea judecătorească produce efecte juridice, autoritatea publică este ținută să le respecte, iar argumentarea unei cereri de despăgubire nu poate porni de la premisa contrară celei care a fundamentat soluția judecătorească executorie.

Conform art. 33 Legea privind protecția datelor cu caracter personal nr. 133 din 8 iulie 2011 (*în vigoare la momentul desfășurării activității administrative*), pentru încălcarea prezentei legi, persoanele vinovate răspund în conformitate cu legislația civilă, contravențională sau penală.

În aceeași ordine de idei, Completul reține că procedura de reparare a prejudiciului cauzat prin activitatea administrativă ilegală este reglementată distinct de Codul administrativ. Potrivit art. 60 alin. (3) din Codul administrativ, în cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data la care hotărârea instanței de judecată prin care actul administrativ ilegal a fost anulat a rămas definitivă.

Prin această reglementare, legiuitorul a stabilit o succesiune juridică expresă: mai întâi se constată definitiv ilegalitatea actului administrativ, iar ulterior persoana interesată poate valorifica pretenția privind repararea prejudiciului generat de acesta. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă de anulare nu constituie un element lipsit de relevanță în cadrul procedurii de despăgubire, ci reprezintă tocmai premisa de la care legea permite exercitarea efectivă a dreptului la repararea prejudiciului.

Aceeași concluzie rezultă din art. 167 alin. (4) din Codul administrativ, potrivit căruia, dacă prin cererea prealabilă se solicită și repararea prejudiciului, cererea privind repararea acestuia se examinează de autoritatea publică emitentă într-o procedură administrativă separată. Or, în speță, reclamanții au urmat anume această procedură: după definitivarea hotărârii prin care actele administrative au fost anulate, la 14 august 2023 s-au adresat CNPDCP cu o cerere privind repararea prejudiciului, iar după respingerea acesteia au formulat cerere prealabilă și, ulterior, acțiune în contencios administrativ.

În aceste circumstanțe, nu poate fi reținut argumentul apelantului potrivit căruia hotărârea pronunțată în litigiul anterior nu ar fi stabilit o premisă juridică suficientă pentru solicitarea despăgubirilor. O asemenea interpretare ar lipsi de efect util art. 60 alin. (3) din Codul administrativ, întrucât ar obliga persoana vătămată ca, într-o procedură ulterioară de reparare a prejudiciului, să demonstreze din nou ilegalitatea unui act administrativ care a fost deja anulat printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Sub acest aspect, Completul apreciază neîntemeiată și invocarea de către apelant a faptului că decizia instanței de apel pronunțată în cauza anterioară a fost contestată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție. Articolul 60 alin. (3) din Codul administrativ leagă începutul termenului de formulare a cererii de despăgubire de momentul în care hotărârea judecătorească de anulare a rămas definitivă, iar nu de epuizarea tuturor căilor de atac sau de dobândirea unei pretinse condiții suplimentare care nu este prevăzută de această normă.

Din această perspectivă, Completul nu poate reține susținerea apelantului potrivit căreia concluzia inițială de a nu declanșa controlul ar fi fost întemeiată juridic și ar reprezenta o manifestare legitimă a marjei de apreciere de care dispune autoritatea. Caracterul necorespunzător al modului în care autoritatea a soluționat inițial sesizarea reclamanților și obligația acesteia de a exercita competența de control nu mai constituie chestiuni susceptibile de a fi reconsiderate în prezentul litigiu prin simpla reiterare a argumentelor care au justificat emiterea răspunsurilor anulate.

În consecință, faptul că CNPDCP a executat ulterior hotărârea din 17 mai 2022 și a finalizat controlul prin Decizia nr. ***** din 4 martie 2024 nu înlătură efectele juridice ale conduitei administrative anterioare. Executarea unei hotărâri judecătorești reprezintă o obligație a autorității publice și nu este susceptibilă să transforme retroactiv în legală conduita care a determinat anularea actelor administrative și obligarea autorității la realizarea competenței omise. Executarea ulterioară poate avea relevanță pentru încetarea ori limitarea consecințelor unei încălcări, însă nu exclude, prin ea însăși, posibilitatea angajării răspunderii pentru prejudiciul produs anterior executării.

Mai mult, rezultatul controlului finalizat prin Decizia nr. ***** din 4 martie 2024 nu susține concluzia apelantului că intervenția autorității ar fi fost lipsită de utilitate sau că omisiunea inițială ar constitui doar o abatere lipsită de consecințe.

Potrivit Deciziei menționate supra, CNPDCP a constatat încălcarea prevederilor art. 4 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 133/2011 în partea ce privea divulgarea domiciliului lui Ion Țărnă și a dispus măsuri corective, inclusiv ștergerea informației respective din mediul online. Această circumstanță relevă că efectuarea controlului prevăzut de lege avea o finalitate concretă de protecție a drepturilor persoanelor vizate. Împrejurarea că, pentru celelalte aspecte examinate, autoritatea nu a constatat încălcări nu anihilează obligația acesteia de a fi efectuat controlul la momentul sesizării și nici consecințele juridice generate de refuzul inițial de a pune în funcțiune mecanismul de protecție prevăzut de lege.

Prin urmare, calificarea de către apelant a conduitei sale drept o „minimă abatere” nu poate fi acceptată. Amploarea consecințelor nu se apreciază numai prin numărul încălcărilor constatate ulterior operatorului de date, ci și prin natura obligației neexecutate de autoritatea de supraveghere. Reclamanții au sesizat organul instituit prin lege tocmai pentru verificarea conformității prelucrării datelor cu caracter personal, iar necesitatea declanșării controlului a trebuit să fie stabilită printr-o hotărâre judecătorească. În aceste condiții, omisiunea inițială nu poate fi redusă, pentru scopul examinării răspunderii patrimoniale, la o simplă neregularitate formală lipsită de efecte.

Completul judiciar apreciază ca fiind neîntemeiată și invocarea art. 2006 alin. (5) din Codul civil, potrivit căruia autoritatea publică nu răspunde pentru prejudiciul cauzat prin adoptarea unui act normativ sau prin omisiunea de a-l adopta. Norma respectivă nu este incidentă raportului juridic litigios. Răspunsurile nr. ***** din 26 august 2021 și nr. ***** din 22 septembrie 2021 au fost emise în urma sesizării concrete formulate de

Vizdan Alexei și Țărnă Ion, au vizat situația individuală a acestora și modalitatea de soluționare a unei plângeri determinate. Respectiv, răspunsurile precitate nu stabilesc reguli generale, impersonale și repetabile pentru un număr nedeterminat de destinatari și, prin urmare, nu pot fi calificate drept acte administrative normative.

Totodată, această concluzie rezultă și din norma de la art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, care definește actul administrativ individual drept dispoziția, decizia sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice. Totodată, alin. (2) al aceluiași articol califică expres decizia autorității publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală drept act administrativ individual. Prima instanță a reținut în mod corespunzător această distincție, iar excepția instituită de art. 2006 alin. (5) din Codul civil pentru activitatea normativă nu poate fi extinsă asupra soluționării unei cereri individuale adresate autorității publice.

Deasemenea, nici invocarea dreptului discreționar al CNPDCP nu poate conduce la o altă concluzie. Potrivit art. 16 din Codul administrativ, dreptul discreționar reprezintă posibilitatea autorității publice de a opta între mai multe soluții posibile, corespunzătoare scopului legii, însă exercitarea acestuia nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare. Dreptul discreționar operează, așadar, numai în interiorul competenței conferite de lege și nu permite autorității să renunțe la exercitarea competenței, atunci când legea îi impune examinarea unei sesizări și realizarea unui control.

În speță, marja de apreciere a CNPDCP putea interveni la aprecierea circumstanțelor constatate în urma controlului, la calificarea operațiunilor de prelucrare și la alegerea, în limitele legii, a măsurilor corespunzătoare. Aceasta nu putea însă justifica refuzul de a declanșa însăși procedura de control atunci când existau condițiile legale pentru exercitarea competenței. Tocmai această omisiune a determinat intervenția instanței de judecată și obligarea CNPDCP la inițierea procedurii. În consecință, argumentul apelantului potrivit căruia soluția inițială ar fi fost acoperită de o marjă de apreciere confundă libertatea autorității de a aprecia în limitele legii circumstanțele concrete ale cauzei, cu posibilitatea de a nu exercita o competență legală obligatorie.

În aceeași ordine de idei, Completul nu contestă relevanța, în materia prelucrării datelor cu caracter personal în scop jurnalistic, a echilibrului care trebuie menținut între dreptul la respectarea vieții private, garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și libertatea de exprimare, garantată de art. 10 din Convenție.

Aceste criterii, însă, nu susțin teza potrivit căreia existența unui subiect de interes public ar exonera autoritatea de protecție a datelor de obligația de a examina plângerea persoanei vizate. Dimpotrivă, evaluarea concretă a acestor criterii presupune efectuarea unei examinări efective a circumstanțelor sesizate. Calitatea de persoană publică nu înlătură protecția oferită de art. 8 din Convenție și nu transformă orice informație

referitoare la acea persoană într-o informație care poate fi prelucrată fără nicio verificare a necesității și proporționalității ingerinței. În jurisprudența sa, inclusiv în cauza *Satakunnan Markkinapörssi Oy și Satamedia Oy împotriva Finlandei*, CtEDO a reiterat importanța protecției datelor cu caracter personal pentru exercitarea dreptului la respectarea vieții private, concomitent cu necesitatea punerii în balanță a acestui drept cu libertatea de exprimare.

Prin urmare, trimiterile apelantului la art. 10 din Convenție și la statutul public al reclamanților nu infirmă nelegalitatea conduitei administrative constatate anterior, ci confirmă necesitatea unei examinări efective și individualizate a sesizării. Anume în cadrul controlului pe care CNPDCP a refuzat inițial să îl efectueze trebuia realizată această examinare. Or, o asemenea analiză nu poate fi substituită printr-o concluzie preliminară potrivit căreia existența interesului public ar exclude, *de plano*, necesitatea controlului.

Completul judiciar nu poate reține nici argumentul potrivit căruia conduita ulterioară a CNPDCP ar demonstra diligența necesară și ar exclude răspunderea pentru prejudiciul cauzat. În conformitate cu art. 2006 alin. (1) din Codul civil, prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau prin nesoluționarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică ori o persoană cu funcție de răspundere din cadrul acesteia se repară integral de autoritatea publică, iar persoanele fizice au dreptul, potrivit alin. (2), să solicite repararea prejudiciului moral cauzat prin asemenea acțiuni. Totodată, atunci când autoritatea are o obligație impusă în scopul protecției împotriva riscului producerii unui anumit tip de prejudiciu, aceasta răspunde pentru prejudiciul cauzat sau nepreîntâmpinat prin neexecutarea obligației, cu excepția cazului în care demonstrează că a dat dovadă de diligență rezonabilă în executarea acesteia.

Or, Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, în redacția aplicabilă raporturilor juridice litigioase, avea tocmai finalitatea de a proteja drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei fizice în legătură cu prelucrarea datelor sale, în special inviolabilitatea vieții intime, familiale și private, iar competența de control asupra conformității prelucrării datelor revenea CNPDCP. Dispoziția art. 18 al aceleiași legi recunoștea dreptul persoanei care a suferit un prejudiciu în urma unei prelucrări ilegale ori căreia i-au fost încălcate drepturile și interesele garantate de lege de a solicita repararea prejudiciilor materiale și morale. La caz, prima instanță a raportat aceste dispoziții la art. 28 și art. 53 din Constituție, ultimul garantând persoanei vătămate de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termen legal a unei cereri, dreptul la repararea pagubei.

În acest cadru normativ, diligența relevantă nu poate fi apreciată exclusiv prin raportare la conduita autorității ulterioară pronunțării hotărârii judecătorești care a obligat-o să exercite controlul. Esențial este dacă autoritatea a acționat cu diligența cerută de lege la momentul la care a fost sesizată și dacă a oferit în timp util protecția pentru care competența sa fusese instituită. Or, anularea răspunsurilor inițiale și obligarea

CNPDCP la inițierea controlului demonstrează că mecanismul legal nu a fost pus în aplicare corespunzător la momentul sesizării. Executarea ulterioară a obligației, impusă judiciar, nu înlătură perioada în care reclamanții au fost privați de examinarea efectivă a plângerii lor.

Sub acest aspect, Completul judiciar consideră necesar să distingă între prejudiciul pretins a fi rezultat nemijlocit din activitatea operatorului de date și prejudiciul imputat autorității publice. În prezenta cauză, obligația de despăgubire reținută de prima instanță nu a fost fundamentată pe imputarea către CNPDCP a însăși publicării reportajului, ci pe conduita administrativă nelegală a autorității în exercitarea funcției sale de control. Această distincție este relevantă și pentru raportul de cauzalitate: autorității nu i se impută că ar fi produs materialul jurnalistic, ci faptul că persoanele care au solicitat protecția mecanismului instituit de lege nu au beneficiat, la momentul corespunzător, de examinarea impusă de competența legală.

Cu referire la susținerea apelantului potrivit căreia simpla constatare a ilegalității unui act administrativ nu atrage automat acordarea despăgubirilor, Completul judiciar observă că, privită în abstract, această teză este corectă, însă nu corespunde modului în care prima instanță a soluționat cauza. Instanța de fond nu a dedus mecanic existența și cuantumul prejudiciului moral din simplul fapt al anulării actelor administrative, ci a analizat natura dreptului afectat, conduita autorității, durata situației litigioase și criteriile legale de evaluare a despăgubirii, reducând substanțial suma solicitată de reclamanți, de la 100 000 lei la 10 000 lei pentru fiecare.

Potrivit art. 2036 din Codul civil, atunci când unei persoane i-a fost cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce aduc atingere drepturilor sale personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța poate obliga persoana responsabilă la plata unei despăgubiri. Totodată, art. 2037 din Codul civil stabilește că mărimea despăgubirii se determină în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral, gradul de vinovăție, atunci când acesta constituie o condiție a răspunderii, precum și de măsura în care despăgubirea poate oferi o satisfacție echitabilă, instanța urmând să ia în considerare circumstanțele concrete ale cauzei și particularitățile persoanei vătămate.

Contrar argumentelor din apel, existența prejudiciului moral nu este condiționată în toate situațiile de prezentarea unor acte medicale ori a unei expertize psihologice. Natura nepatrimonială a prejudiciului permite instanței să îl aprecieze inclusiv prin raportare la circumstanțele obiective ale încălcării, durata acesteia, natura dreptului afectat și consecințele pe care, în mod rezonabil, conduita autorității le-a generat pentru persoana interesată. În speță, reclamanții au fost nevoiți să conteste conduita CNPDCP, să obțină anularea actelor inițiale, să solicite obligarea autorității la exercitarea competenței sale și, ulterior, să inițieze o nouă procedură pentru repararea prejudiciului. Aceste împrejurări puteau fi valorificate de instanța de fond la aprecierea existenței și intensității prejudiciului nepatrimonial, fără ca acesta să fie redus exclusiv la existența unei patologii psihologice dovedite prin înscrisuri medicale.

Completul judiciar subliniază, în același timp, că prejudiciul moral recunoscut reclamanților nu depinde de constatarea ulterioară, pentru fiecare dintre ei și pentru fiecare element al reportajului, a unei încălcări a Legii nr. 133/2011 de către operatorul de date. Fapta juridică imputată CNPDCP este distinctă: modul nelegal de soluționare a plângerii din 28 iulie 2021 și neasigurarea în timp util a controlului pe care autoritatea era obligată să îl efectueze. De aceea, faptul că Decizia nr. ***** din 4 martie 2024 a constatat încălcarea numai în privința unuia dintre aspectele sesizate nu înlătură prejudiciul legat de lipsirea ambilor reclamanți, pentru perioada relevantă, de examinarea legală și efectivă a sesizării lor.

În ceea ce privește cuantumul, Completul constată că prima instanță a apreciat suma de 100 000 lei solicitată de fiecare reclamant ca fiind excesivă și a stabilit despăgubirea la 10 000 lei pentru fiecare, tocmai pentru a menține caracterul compensatoriu al reparației și a evita transformarea acesteia într-o sursă de îmbogățire nejustificată. Instanța de fond a raportat cuantumul la criteriul echității și la necesitatea acordării unei satisfacții proporționale cu natura prejudiciului, concluzionând că suma respectivă nu este excesivă pentru autoritate și nici nu constituie un venit nejustificat pentru reclamanți.

În speță, apelantul nu indică elemente concrete care ar demonstra că instanța de fond a aplicat eronat criteriile art. 2037 din Codul civil ori că suma de 10 000 lei ar fi vădit disproporționată în raport cu circumstanțele reținute. Critica sa se întemeiază, în esență, pe negarea existenței oricărui prejudiciu în lipsa unor dovezi medicale ale suferinței psihologice. O asemenea abordare nu ține cont de specificul prejudiciului moral și nici de marja de apreciere de care dispune instanța la stabilirea unei satisfacții echitabile, în baza ansamblului circumstanțelor cauzei.

Consecvent, nici trimiterile apelantului la jurisprudența CtEDO referitoare la necesitatea evitării unor despăgubiri excesive nu justifică modificarea hotărârii. Principiul potrivit căruia despăgubirea trebuie să păstreze un raport rezonabil cu natura și gravitatea prejudiciului este reflectat în dispoziția art. 2037 din Codul civil și a fost respectat de prima instanță prin reducerea semnificativă a cuantumului solicitat. Jurisprudența Curții Europene nu instituie tarife fixe pentru repararea prejudiciului moral și nu impune instanței naționale reproducerea mecanică a sumelor acordate în alte cauze, ci reclamă o apreciere corespunzătoare circumstanțelor concrete și o justificare rezonabilă a cuantumului.

În aceeași ordine de idei, argumentul întemeiat pe lipsa vinovăției sau a abuzului din partea funcționarilor CNPDCP nu este de natură să excludă, în circumstanțele prezentei cauze, răspunderea autorității publice. Articolul 2006 din Codul civil instituie o normă specială privind repararea prejudiciului cauzat prin actul administrativ ilegal sau prin nesoluționarea în termen a cererii. Norma separă răspunderea autorității publice de eventuala răspundere personală a funcționarului, aceasta din urmă fiind condiționată de intenție sau culpă gravă pentru răspunderea solidară. Prin urmare, pentru obligația de reparare ce incumbă autorității nu este necesară demonstrarea, în aceiași termeni, a unei

culpe personale a unui anumit funcționar, astfel cum încearcă să susțină apelantul prin raportare la regulile generale ale răspunderii delictuale.

Referitor la cheltuielile de asistență juridică în cuantum de 2 500 lei pentru fiecare reclamant, Completul constată că argumentarea apelantului întemeiată pe art. 96 alin. (1) și (1^1) din Codul de procedură civilă pornește de la o calificare juridică incompletă a sumelor solicitate. Din materialele cauzei rezultă că reclamanții au invocat aceste sume ca prejudiciu material suportat în legătură cu procedura administrativă și procedura prealabilă generate de soluționarea sesizării nr. *****, nu exclusiv ca cheltuieli de reprezentare suportate în prezenta procedură judiciară. Au fost indicate contractele de asistență juridică nr. ***** și nr. ***** din 5 august 2021 și bonurile de plată prin care fiecare reclamant a achitat suma de 2 500 lei pentru asistența acordată în faza administrativă și prealabilă. (f.d.29-30).

Din acest motiv, condiția prevăzută de art. 96 din Codul de procedură civilă referitoare la reprezentarea în judecată de către avocat nu poate fi desprinsă din context și aplicată pentru a exclude, prin ea însăși, caracterul reparabil al unui prejudiciu patrimonial pretins și dovedit ca fiind suportat anterior procesului, în legătură directă cu activitatea administrativă contestată. Pentru o asemenea pretenție sunt relevante existența efectivă a cheltuielii, necesitatea acesteia și raportul de cauzalitate cu conduita administrativă nelegală. Înscrisurile indicate atestă asumarea și achitarea sumelor, iar cuantumul de 2 500 lei pentru fiecare reclamant nu apare, prin el însuși, ca nerezonabil în raport cu asistența juridică acordată în procedura administrativă și prealabilă.

În acest sens, împrejurarea invocată de apelant că avocatul nu ar fi participat la ședințele de judecată din litigiul anterior nu infirmă prestarea asistenței juridice în fazele pentru care au fost încheiate contractele și achitate sumele. De asemenea, nu se poate confunda regimul compensării cheltuielilor judiciare efectuate pentru reprezentare în instanță cu repararea unui prejudiciu patrimonial constând în cheltuieli determinate de necesitatea contestării și remedierii unei activități administrative nelegale.

Suplimentar, nici faptul că CNPDCP a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel din litigiul anterior nu constituie, prin el însuși, un temei pentru a nega existența acestor cheltuieli sau raportul lor cu procedura administrativă. Exercitarea unei căi de atac reprezintă un drept procesual al părții, însă simpla formulare a acesteia nu transformă retroactiv în legală conduita administrativă care a determinat anularea actelor și nici nu înlătură caracterul real al cheltuielilor deja suportate de reclamanți. În plus, la momentul emiterii răspunsurilor din 1 septembrie și 5 octombrie 2023, autoritatea trebuia să se raporteze la efectele actelor judecătorești existente și la situația juridică rezultată din acestea, iar nu la eventualitatea unei modificări ulterioare printr-o cale de atac.

Totodată, Completul judiciar constată că răspunsurile nr. ***** din 1 septembrie 2023 și nr. ***** din 5 octombrie 2023 au fost întemeiate, în esență, pe teza că hotărârea judecătorească anterioară nu ar fi calificat activitatea CNPDCP drept ilegală și că, din acest motiv, nu ar exista premisa reparării prejudiciului. O asemenea abordare nu ține

seama de natura și efectele soluției prin care actele inițiale au fost anulate, iar autoritatea a fost obligată să exercite competența pe care nu o realizase în modul cerut de lege. Totodată, ea nu corespunde art. 10 alin. (2) din Codul administrativ, care reglementează expres decizia privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală ca act administrativ individual, și nici exigențelor de motivare a actului administrativ, care presupun examinarea efectivă a circumstanțelor relevante și a argumentelor persoanei interesate.

Prin urmare, apreciind în ansamblu motivele cererii de apel în raport cu circumstanțele stabilite, probele administrate și normele juridice incidente, Completul judiciar concluzionează că apelantul nu a demonstrat existența unei erori de fapt sau de drept care să afecteze legalitatea soluției adoptate de prima instanță.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin.(1) lit. a) din Codul administrativ și articolelor 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Apelul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 februarie 2025.

Decizia cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Președintele ședinței,

Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/